క్కుంటే తెలిసింది వీరయ్య ఉండే చోటు. దాన్ని వెతుక్కుంటూ అటు వైపు బయలు దేరాడు.

వీరయ్య ఉండేది స్లమ్ ఏరియా! అలాంటి ఏరియా నగరానికి అంత నడిబొడ్డున ఉండటం ఆశ్చర్యమే! మెయిన్ రోడ్ పక్కన ఉన్న సందుల్లో కొద్ది దూరం వెళ్ళగానే రైలు పట్టాలు వచ్చాయి. వాటిని దాటి డ్రైనేజ్ కాలువ పక్కగా మరి కాస్త దూరం వెళ్ళగానే కనిపించింది - వేలమంది నివసించే స్లమ్. టార్పాలిన్ పట్టాలు, ప్లాస్టిక్ కవర్లు, విరిగిపోయిన ఆస్‌బెస్టాస్ రేకులు.. మొదలైనవాటితో కట్టుకున్న గూళ్ళు అవి. గూళ్ళు అని కూడా అనకూడదేమో! ఎందుకంటే పక్షుల గూళ్ళు వీటికంటే సౌకర్యంగా ఉంటాయి.

చాలామందిని అడుగుతూ వెళ్తే చివరకు దొరికింది వీరయ్య గుడిసె. దానిలో మగతగా పడుకుని ఉన్నాడతను. అతి కష్టం మీద కళ్ళు తెరిచి ఎదురుగా ఉన్న వ్యక్తిని పోల్చుకోలేక అయోమయంగా చూశాడు.

“నేను బాబాయ్! నారిగాడిని” అని చెప్పిన తరువాత పరీక్షగా చూసి పోల్చుకున్నాడు. “ఏంటి బాబాయ్! బయటకు రావట్లేదేమిటి? ” ప్రశ్నించాడు నారాయణ.

“రెండురోజుల నుండి జొరంరా! అందుకే నీరసంగా ఉండి బయటకు రావటంలా! అది సరే! నువ్వేంట్రా... ఇట్టా మారిపోయావ్? ” ఆశ్చర్యాన్నంతా మాటల్లో చూపిస్తూ అడిగాడు వీరయ్య.

“చెప్తాను కానీ.. ఏంటి బాబాయ్! ఇట్టా ఒక్కడివే పడున్నావ్, ఏంది? ఇంట్లో వాళ్ళంతా ఏరి? ”

“జొరం వచ్చింది నాకు గానీ, ఆళ్ళకి కాదుగా! నా చుట్టూ అందరూ కూచుంటే ఎట్టా జరుగుద్ది? అందుకే అందరూ ఎవరి పనులకు ఆళ్ళు పోయారు”

నారాయణ జేబులో నుండి బీడీకట్ట తీసి ఒక బీడీ బయటకు వచ్చేటట్లు జార్చి వీరయ్య ముందుకు చెయ్యి చాపాడు.

అంత నీరసంలో కూడా దాన్ని అందుకున్నాడు వీరయ్య.

ఇద్దరూ బీడీలు వెలిగించారు.

“నాక్కూడా ఉండటానికి ఒక గుడిసె కావాలి బాబాయ్!”

“ఇంతకుముందు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా నాకు గుడిసెందుకు? ఎక్కడ పడితే అక్కడ పడుకోవటానికి ఇంత పెపంచకం ఉంటే, ఆ ఇరుకు గుడిసెందుకు అని ఎకసెక్కాలాడావుగా!”

“అయ్యన్నీ కాదులే బాబాయ్! నాకు ఉన్నపలాన ఒక గుడిసె కావాలి”

“ఏంటంత తొందర? లగ్గం కుదిరిందా ఏంది? ”

ఏ సమాధానమూ చెప్పకుండా నారాయణ మౌనంగా ఉండటంతో సిగ్గనుకున్నాడు వీరయ్య. “బట్టలు మంచివి ఎయ్యగానే నీ దగ్గు కూడా తగ్గిందే, సిత్రంగా” హాస్యంగా అన్నాడు.

నారాయణ ఆలస్యాన్ని తట్టుకోలేనట్లు, “ముందు గుడిసె సంగతి చూడు బాబాయ్” అన్నాడు.

“మరి సొమ్ములు ఉన్నాయా? ముందు డబ్బులు కట్టందే దగ్గరకూ రానియ్యరు”

“ఉన్నయ్‌లే” అన్నట్లు తల ఊపాడు నారాయణ.

“ఈ సందు చివర గుడిసెలో ఉంటాడు ఒకడు. పేరు మస్తాన్. ఆడి దగ్గర పది గుడిసెల దాకా ఉన్నాయి. ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి ఖాళీగానే ఉంటుంది. పోయి, నేను పంపానని చెప్పి అడుగు. నాకు ఓపిక లేదు. లేకపోతే నేనే వచ్చేవాడిని...” అని ఆయాస పడ్డాడు వీరయ్య.

“ఫరవాలేదు బాబాయ్! ఆ మాత్రం దారి చూపిస్తే చాలు. మిగిలింది నేను కనుక్కుంటాను” అని బయలుదేరాడు

నారాయణ.

"ఉరేయ్ నారిగా!" నీరసంగా పిలిచాడు వీరయ్య.

వెనుతిరిగి చూశాడు నారాయణ.

"ఎందుకు మారావోగానీ మంచిగా మారావు. మళ్ళీ అడుక్కోవద్దు. ఏదో ఒక పని చేసుకు బతుకు. పెళ్ళి చేసుకో" సలహా చెప్పాడు వీరయ్య.

ఏమీ మాట్లాడకుండా బయటకు నడిచాడు నారాయణ.

వీరయ్య చెప్పిన మస్తాన్ గుడిసెలోనే ఉన్నాడు. ముందు ఇతన్ని అనుమానంగా చూసినా, వీరయ్య పంపాడని చెప్పాక మెత్తబడ్డాడు.

"అయిదొందలు అడ్వాన్సు. అద్దె నెలకి నాలుగొందలు" చెప్పాడు మస్తాన్.

మాట్లాడకుండా వెయ్యి నోటు తీసి ఇచ్చాడు నారాయణ.

అందరూ చూసినట్లే నోటును అటు ఇటూ తిప్పి చూసి "ఏం చేస్తుంటావ్?" అని అడిగాడు.

"పని చూసుకోవాలి" మాటలు పొడిగించకుండా క్లుప్తంగా చెప్పాడు నారాయణ.

అనుమానంగా ఉన్నా ఇంక ఏమీ మాట్లాడలేదు మస్తాన్. పైగా నోటులో అనుమానింపదగ్గ అంశం ఏమీ కనపడలేదు. "సరే! చూపిస్తాను రా!..." అంటూ అతన్ని వందగజాల అవతల ఉన్న ఒక గుడిసె దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాడు.

అతుకుల బొంతలా రకరకాల సైజుల చెక్కలను కలిపి చేసిన తలుపుకు గట్టిగా లాగితే ఊడే గొళ్ళెం ఒకటి ఉంది. ఆ తలుపుకు తాళం ఎందుకో అర్థం కాలేదు నారాయణకి. తాళం తీసి లోపలకు నడిచి, ఆ తాళాన్ని తన వెనుక వచ్చిన నారాయణ చేతిలో పెట్టాడు.

ఇక తన పని అయిపోయినట్లు బయటకు వెళ్తున్న అతన్ని "మిగిలిన వంద..." అని అడిగాడు నారాయణ.

నారాయణ చేతిలో పెట్టిన తాళం వైపు చేత్తో చూపిస్తూ, "దాని ఖరీదుకి మిగిలిన వందా సరిపోయింది..." అని వెళ్ళిపోయాడు మస్తాన్.

కింద అంతా మట్టినేల. ఒక మూల నిలబెట్టి ఉన్న చింకి చాప తీసి కింద పరచుకుని నడుము వాల్చాడు. అంతకంటే దరిద్రంగా ఉన్న ప్రదేశాల్లో నిద్రించిన అతనికి అదేమీ కష్టంగా అనిపించలేదు.

కాసేపు నిద్రపోయాడో లేదో ఉలిక్కిపడి మెలకువ వచ్చింది అతనికి. ఏదో పీడ కల. భయంతో చెమటలు పట్టి శరీరమంతా తడిచిపోయి ఉంది. గబుక్కున నడుము తడిమి చూసుకున్నాడు. డబ్బు అక్కడే ఉంది. అతని నుండి నిట్టూర్పు వెలువడింది.

డబ్బు లేకపోతే ఒకటే బాధ. అది ఉంటే ఎన్ని బాధలో అతనికి నెమ్మది నెమ్మదిగా తెలిసి వస్తున్నాయి.

రకరకాల ఆలోచనలతో ఇక నిద్ర పట్టదని అర్థమై లేచి గుడిసెకి తాళం పెట్టి తిరిగి రోడ్డున పడ్డాడు.

నడుస్తూ మెయిన్ రోడ్డు మీదకు వచ్చిన అతను ఒక చాయ్ తాగి ఎటు వెళ్ళాలో తెలియక అక్కడే నిలబడిపోయాడు.

ఇంతలో అతనికి దూరంగా రంగితో

మాట్లాడుతున్న శంకర్ కనిపించాడు. శంకర్ ఒక చిన్న సైజు గూండా. అడుక్కునే వాళ్ళకి రింగ్ లీడర్. వాళ్ళలో వాళ్ళకి సమస్యలు సృష్టించి, తనే వాటిని తీరుస్తూ ఉంటాడు. అతనికి అడుక్కునే వాళ్ళందరూ, తమకు ఎలాట్ చేసిన సెంటర్ని బట్టి ప్రతిరోజూ డబ్బు ఇవ్వాలి. అతని వాలకం చూస్తుంటే ఈ రోజు కలెక్షన్ల కోసం బయలుదేరినట్లుంది. అప్పటికే ఆ రోజు కలెక్షన్ రంగి నుండి వసూలు చేసుకున్నట్లున్నాడు. తలెత్తి అటుఇటూ చూసిన అతనికి నారిగాడు కనిపించాడు. అతనెవరో అర్థం కానట్లు అనుమానంగా చూస్తూ రంగిని ఏదో అడిగాడు. రంగి కూడా నారిగాడి వైపు చూసి ఏదో చెప్పింది.

సాలోచనగా తల ఊపిన శంకర్ నారాయణ వైపు వచ్చాడు. "ఏరా నారిగాడివి కదూ! శానా ఇస్టైల్‌గా మారేవే! పైసలేడ కెల్లి వచ్చినయ్‌రా? " అని అడిగాడు.

నారాయణ సమాధానం చెప్పకుండా జేబులో నుండి ఇరవై రూపాయల నోటు తీసి ఇచ్చాడు. ఆ నోటు జేబులో నుండి తీస్తున్నపుడు దానితో పాటు వంద నోట్లు ఉండటం శంకర్ కళ్ళలో నుండి తప్పించుకోలేదు. నోటు తీసుకుని ఇంకా తననే పరీక్షగా చూస్తున్న శంకర్‌తో, "రేపటేల నుండి నేను అడుక్కోటం లేదు. కావాలంటే నా చోటు ఇంకెవర్నికైనా ఇచ్చుకో" అన్నాడు.

శంకర్ నవ్వి వెనుతిరిగాడు. కానీ, అతని మనసులో ఎన్నో అనుమానాలు కదలాడుతున్నాయి. రెండు అడుగులు వేసిన వాడు వెనక్కి వచ్చి, "మరి ఇప్పుడుండడం ఏడ? " అన్నాడు.

'నీకు అనవసరం...' అన్నట్లు తల తిప్పుకున్నాడు నారాయణ.

శంకర్ మాట్లాడలేదు. అక్కడ నుండి వెళ్లిపోయాడు. అయినా అతని చూపుల్లో అనుమానం తొలగిపోలేదు.

ఆ తరువాత నారాయణకి ఏమి చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. మంచో చెడో ఇంతకుముందు చేయటానికి ఒక పని అంటూ ఉండేది. ఇప్పుడు అలా ఏ పనీ లేకుండా నిలబడితే ఎలాగో ఉంది.

అతను నిలబడ్డ ప్రదేశానికి దగ్గరలో ఒక సినిమా హాలు ఉంది. హాలు ముందు పెద్ద పెద్ద 'క్యూ'లు ఉన్నాయి. అసలే ప్రఖ్యాత హీరో ఆదిత్య నటించిన సినిమా, అందులోనూ హిట్‌టాక్ రావటంతో బాగా రద్దీగా ఉంది. అటు నడిచాడు నారాయణ.

ఇంతకుముందు ఇలాంటి క్యూలు ఛేదించటం అతనికి వెన్నతో పెట్టిన విద్య. అసలు అతను క్యూలోకి ప్రవేశించగానే అతని దగ్గర నుండి వస్తున్న దుర్గంధానికి సగం మంది తప్పుకుని దారి ఇచ్చేవారు. మిగిలిన వారిని తన భుజబలంతో జయించేవాడు.

కానీ ఇప్పుడు ఏ పని చేయాలన్నా నడుముకు ఉన్న బరువు అడ్డు వస్తుంది. అందుకే మర్యాదగా వెళ్ళి క్యూ చివర నిలబడ్డాడు. కళ్ళు ఎటు చూస్తున్నా ఒక చెయ్యి మాత్రం నడుము మీద వేసుకుని జాగ్రత్తగా ఉన్నాడు.

తన అవతారం చూసిన ఎవరూ తన దగ్గర అంత డబ్బుంటుందని ఊహించరు కాబట్టి ఇబ్బంది లేదు. కానీ తన దగ్గర డబ్బుందని ఎవరైనా పసిగట్టారంటే ఇంత రష్‌లో వాళ్ళు అవలీలగా కొట్టేస్తారు. 'ఇంత రిస్క్ చేయటం అవసరమా? అని అతను ఆలోచిస్తున్నంతలో అనుకోని అనూహ్య సంఘటన జరిగింది.

హఠాత్తుగా ఒక ఊరేగింపు అటు వచ్చింది.

'అవినీతి ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా

చేయాలి', 'సీఎమ్ డౌన్ డౌన్' అని నినాదాలు ఇస్తూ రోడ్డు మీద ఉన్న దుకాణాలన్నిటినీ మూసేయిస్తున్నారు.

వారిలో కొంత మంది థియేటర్ వైపు వచ్చారు. వారిని చూసిన థియేటర్ మేనేజర్ పరుగెత్తుకుంటూ బయటకు వచ్చాడు. ఆందోళనకారులను బతిమాలటం మొదలు పెట్టాడు.

"బాబ్బాబు! చాలా మంది ప్రేక్షకులు అడ్వాన్స్ బుకింగ్ చేయించుకున్నారు. అయినా బంద్ రేపు అన్నారు కదా!" అని ఏదో మాట్లాడబోతున్న అతన్ని మధ్యలోనే ఆపారు వారు.

"అవన్నీ మాకు తెలియదు. మర్యాదగా థియేటర్ మూయిస్తావా? అద్దాలు పగల కొట్టమంటావా? " అన్నాడు వారికి లీడర్‌లా కనపడుతున్న వ్యక్తి.

ఆ మేనేజర్ మరి మాట్లాడలేదు.

క్యూలో ఉన్న జనాన్ని చెల్లా చెదురు చేసి, హాలు మూయించి ముందుకు సాగి పోయింది ఆ గుంపు. వేసుకున్న బట్టలు నలిగి, జుట్టు చెదిరి బయట పడ్డాడు నారాయణ. అతనిలాంటి వారు మరి నలుగురు అక్కడనుండి ఎటు వెళ్ళాలో తెలియనట్లు అక్కడే తచ్చట్లాడుతున్నారు.

"మళ్ళీ ఓట్ల పండగ వచ్చుద్దంట" అన్నాడు వారిలో ఒకడు.

"అయితే? " అడిగాడు మరొకడు.

"మామూలుగా అయితే అయిదేళ్ళకొకసారి ఓట్లు వెయ్యాలి. అంతకంటే ముందే ఆ పండుగ రావాలని వాళ్ళ ఆరాటం" ఊరేగింపులోని వారిని ఉద్దేశించి అన్నాడు మరొకడు.

"అది సరేనయ్యా! ముందే ఎన్నికలు వస్తే మనకేమిటి లాభం? " అడిగాడు ఒకడు.

"ఓటుకు అయిదొందలు ఇవ్వటంలా! అదే లాభం"

"ఏంది? అయిదొందలిచ్చారా? మరి మాకు మూడొందలే ఇచ్చారే? "

"బేరం చేయాలన్నా! ఏదైనా బేరం చేస్తేనే గిట్టుబాటయ్యేది? "

"డబ్బు తీసుకుని ఓటేస్తే తప్పంటగా! టీవీలన్నిట్లో చెప్తుంటారు"

"అయ్యన్నీ ఉత్తదే అన్నా! ఆళ్ళేమన్నా జేబులో డబ్బులిత్తారా? మనికి రావాల్సిన డబ్బేనంటలే! సదువుకున్న బాబొకడు చెప్పాడు"

"నీకెంత ఇచ్చారేంటి? " ఈ మాటలను మౌనంగా వింటున్న నారిగాడ్ని అడిగారు.

"ఆ ఓటేందో, దాని కతేందో నాకు తెలియదు. నాకసలు ఓటే లేదు" చెప్పాడు నారిగాడు.

అందరూ ఆశ్చర్యంగా అతడి వైపు చూశారు. ప్రపంచంలోకెల్లా పిచ్చివాడు అతడే అని తీర్మానించి ఎవరి దారిన వారు పోయారు.

★ ★ ★

"ఎవరికి తోచింది వాళ్ళు మాట్లాడుతున్నారు తప్ప ఎవరూ నా సినిమా గురించి పట్టించుకోరే! అన్ని థియేటర్లూ ఇలాగే మూసేస్తే? " అని జరగబోయేది ఆలోచించి, "మై గాడ్! నిర్మాత నెత్తిన చెంగేసుకుని పోవలసిందే!" అన్నాడు ఆదిత్య.